

- Dakle, Dujam nije ubio?
- Ubio je; ali u obrani poštenja jedne djevojke.
- Koje djevojke?
- Toga ti ja ne znam.

Božo se zamisli. Poslije male stanke, na uho će Marku:

- Sjećaš li se razgovora one večeri kod »tete Mande«?
- Što misliš reći?
- Da je Celić bio zaručen sa sestrom kapetana Tomića.
- Jest, sjećam se.
- Da nije ona ta djevojka?
- To je moguće.
- Pa tko je htio oskrvniti djevojku?
- Gradski knez. Sjećaš li ga se?
- Ona kukavica! Ništarija!
- Da, on.
- A što je s djevojkom?
- Komes je rekao, da je nestala.
- Je li umakla, ili su je...
- Umakla bez traga!

Šior Beppo se primicao k rmi, pa su oba umukla kao zaliveni. A kad se je komes opet uputio prema pramcu, i upustio se u razgovor s »kapom«, Božo prihvati:

- Mi im moramo pomoći!
- Ako Bog da! nastojat ćemo.
- Moramo! makar nas života stalo!
- Ja sam kajel!

— Čekaj... Izgleda mi, da nas struja zanosi... Obrnimo malo lijevo... Prazni smo pa nas lako zanosi...

Kad je brod bio opet u pravom smjeru, Božo prihvati:

- Sreća božja, što se nismo iskrcali!
- Ti si htio, ali meni nije srce dopuštalo da ostavimo

»Gloriu«.

— Ali sam odmah pristao na tvoju, kad sam doznao da ćemo u daleki svijet.

- Sad me dvostruko veseli, što smo ostali...
- I mene, Bog mi je svjedok!
- Ja mislim, da je dragi Bog tako htio...
- Bog će pomoći, da pravedni ne stradaju!
- Da smo se mi dva iskrcali, možda bi oni bili izgubljeni!
- Bog je htio da ostanemo.
- Hvala mu budi i slava!